

СУЂЕЊЕ У ГУЧИ

12. IX 1941. . .

На путу за Мдоросаљце задржали смо ое у Гучи јер је зака-
за/но народно оуђење писцу уцењошвачких писама Рајићу.

Пошто је био петак и пазарни дан у Гучи, поетати /су курири
да истакну огласе и обавесте народ да у што већем броју присут-
вује суђењу. Тог дана, по дивном времену, чета је стигла у пуном
саставу око 12 чаова и постројила ее испред поште. Народ ое *ио*
чео одмах сакупљати. Било је лепо погледати чету стаситих Дра-
гачеваца, дисциплинованих и до^бро наоружаних. Тај диван призор
уливао је окупљеном народу понос, поштовање и самопоуздање.

За кратко време скупило се много народа на пространом
раскршћу испред поште.

Изведен је оптужени Рајић, који је — виоок, витак, необри-
јане рије браде — погружен стао између народа и постројене че-
те партизана. Командир Богдан Капелан у краћем говору изнео је
присутнима Рајићеву кривицу и на крају запитао:

— Је ли достојан да живи?

Док су партизани ћутали, народ је окоро у хору одговорио:

— Опростите му сада, а ако учини још једну, па и најмању
кривицу, онда га стрелајте!

Онда је командир Капелан рекао:

— Рајићу, јеси ли чуо шта је народ казао? Сада ти ое оп-
рашта, а у будуће — пази шта радиш!

Рајић је метнуо десну руку на груди, лако ое покло!нио наро-
ду и дрхтавим гласом тихо казао:

— Хвала вам свима. Од сада па до смрти увек ћу живети
поштеним животом. Ако учиним и најмању грешку, убијте ме!

Затим се полако удаљио...

(Одломак из дневника).

Драгиша МАЈСТОРОВИЋ